

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Cealaltă cafea

Odă: notificare despre împăcarea
sufletului cu trupul

Prefață de Vasile Spiridon

IOAŢ RADU
VĂCĂRESCU

Prefață (<i>Vasile Spiridon</i>)	5
Partea întâi	9
***	11
(anastomoză)	13
(camera unsprezece)	14
(hypocrena)	17
(camera cinci)	19
(hedera hibernica)	21
(podul din pivniță)	24
(o lecție de anatomia și fiziologia omului)	27
(MeI)	29
***	31
(camera șapte)	32
Partea a doua	35
(cu sfială)	37
***	38
***	39
(așteptarea)	40
***	42
***	43
***	46
(noaptea în oraș)	47
***	52
(criteriul adevărului)	53
(munții)	55
***	53
(iarba vântului)	61

Partea a treia	63
***	65
(o seară de crăciun)	67
***	69
(o vară)	71
(trei camere)	72
(cafea proaspăt măcinată)	73
(sărutul)	75
***	77
***	79
***	81
(lumina morții)	84
(esse per se)	87
***	89
(despre învățarea răbdării)	91

Vântul coboară ca o boare dumnezeiască în curtea spitalului, din înaltul albastru al lui noiembrie.

Oboiul din a doua de Schumann.

Mi-am cumpărat o cafea dublă din holul spitalului privat de vizavi.

M-am așezat, ca în fiecare dimineață, pe priciul din fereastra demisolului spitalului județean de unde începe dintr-odată un zgomot puternic, acoperind foșnetul blând al ramurilor de tuia sub care stau ascuns și fumez ca un turc.

Dacă tot mi-au scris în documentele medicale că sufăr, în afară de o mulțime de alte boli, de tulburări mintale și de comportament din cauza dependenței.

Dacă pătesc ceva, vina-i a mea, indubitabil.

După o vreme, zgomotul centralei se oprește, nici nu e necesară căldura, e vară de noiembrie, stau afară la șase dimineața doar în tricou și bluză verde de trening.

Mai aprind o țigară, așa, de-al dracului, așezându-mă mai bine pe priciul rustic din fereastră.

Rama de sus mă taie la spate și așa, îndoit de mijloc, mă deranjează groaznic mulțimea de tuburi care ies din burtă și bășicile pe jumătate pline cu un lichid rozaliu care atârnă până la pământ.

Dar sunt mulțumit.

Cafeaua e cea mai bună băutură pe care am băut-o în această viață, iar țigările lungi davidoff cele mai bune fumuri pe care le-am

gustat în vremea vremii mele și a morții celei vechi de care-am scăpat, se pare, ca prin urechile acului.

Sau, așa cum îmi spunea domnișoara doctor deunăzi, nu datorită unui înger păzitor, ci datorită a cel puțin zece.

Și eu care credeam ca prostul că nu mai există nici măcar unul, că m-au părăsit ca pe un câine rănit la marginea drumului.

Și iată vântul acesta ce coboară din înaltul lui noiembrie și-mi aduce sufletul înapoi la locul lui, undeva printru peticele și cusăturile sacului diform de sânge și oase, așezat pe un prici de scândură negeluită, într-o fereastră scundă cu vedere liberă spre curtea pustie a spitalului.

Ea îmi spunea odată, mângâindu-mi dosul palmei cu degetele ei fine și lungi cu unghii vopsite în roșu aprins, că de asta probabil mă simțeam rău, că acel rău era de fapt o greutate pe suflet.

Și mi-am amintit că altădată chiar despre asta mi-a vorbit țiganca aceea tânără pe stradă la Mediaș, și care s-a așezat ca un nod în stomac și a făcut acolo implozie ca o grenadă în mâna soldatului neinstruit.

Și că de asta am ajuns la spital, la urgență și apoi sub cuțit – și mă întreb – dacă am acest drept – dacă acel cuțit fin din mâna fină cu degete lungi și vinișoare albastrii a domnișoarei doctor a extirpat bucata de carne putredă – și nu prea știu ce să răspund – asta înseamnă oare că s-a dus pe apa sâmbetei și bucata aceea putredă de suflet, astfel că am scăpat de greutatea aceea mare și apăsătoare?

Și țiganca cea tânără de la Mediaș, ținându-mi mâna în mâna ei cu degete lungi și fine și bronzate, ar spune că sunt acum ca lacrima, curat?

Sau pot oare răspunde că mi-e milă într-un anume fel de corbul acela alb, agățat cu ghearele de ventriculul meu stâng cu o aripă înghețată bocnă și cu cealaltă rănită?

(camera unsprezece)

Până nu ești tu în cauză, n-ai cum pricepe cum stau lucrurile integral, asta am învățat târziu, după ce vreme îndelungată am crezut și în experiențele câștigate prin cunoaștere teoretică.

Într-adevăr, odată cu trecerea timpului, vechile ficțiuni se amestecă straniu cu cotidianul cel mai atroce, astfel încât la un moment dat nu mai faci diferența dintre acestea.

Chipul cel mai banal, și cu atât mai atroce, al ficțiunii celei mai de neînchipuit apare atunci când te afli în fața surprizei uluitoare care îți descoperă spaima cea mare.

Spaima cu chip necunoscut până atunci, dar cu o figură timidă definită, o irizare ștearsă, dar cu atât mai izbitoare, precum ochiul întunecat din acoperișul pe jumătate prăbușit al unei biserici în ruine.

M-au dus, după câteva ore la urgență, în camera unsprezece de la chirurgie doi.

Un pat de fier, vechi, cu vopseaua scorojită, acoperit cu un cearșaf spălat de o mie de ori pe an și o pătură albastră cu dungi albe.

Branulă, pusă cu greu la ceasul târziu al nopții de octombrie de o asistentă adormită, calmante și apă sărată, tăcere.

Mo cu lacrimi în ochi că trebuie să plece și voi rămâne singur.

În celălalt pat, un bărbat adormit, acoperit cu pătura, de sub care ieșeau câteva tuburi de plastic transparent care aveau la capăt mai mulți săculeți pe jumătate încărcăți cu un lichid de culoare nedefinită, lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată și habar nu aveam ce înseamnă.

Afăt.

Iar dimineața, după o noapte de zvârcoleală, cu ochii mai mult în tavanul foarte înalt, gălbui, cu perfuzia scoasă, cu branula pătată de sângele negru al toamnei neînduplecate, în căutarea toaletei, pe niște holuri lungi, printre asistente și infirmiere, doctori, studenți, pacienți internați sau în vizită.

O chiuvetă frecată cu clor, un vas de toaletă înghesuit sub o fereastră blocată, ligheane, găleți, mopuri, saci negri, mături, infirmiere intrând și ieșind, cu mănuși albe în mâini, urina colorată urât, mâinile tremurând și inima tremurândă.

Înapoi în camera unsprezece, în patul din dreapta, cu ochii în tavan, cu o vagă durere în abdomen, cu o atroce spaimă în piept și în umărul stâng.

Vizita domnișoarei doctor, nu pare să fie ceva deosebit, dar starea nu e bună deloc, ce medicamente luați, să le luați în continuare, chipul necunoscut se lățește pe tavan, ca un nod desfigurat dintr-un trunchi putrezit.

Nicio senzație dintre cele obișnuite, sete, foame, ca și când trupul s-ar afla în alt loc, în care necesitățile lasă loc unei libertăți neîngrădite.

Și totuși, o cafea ar merge, o țigară ar merge și ea, ies din camera unsprezece, dibuiesc undeva o ieșire spre niște scări foarte înalte, cobor în curtea spitalului, în față e parcare de la urgență și de la chirurgie, în stânga un mic colț viu, un fel de grădină sărăcăcioasă mărginită de pereții spitalului și de parcare, un trunchi de tuia bătrân, un soc și el cam trecut, iarbă uscată după seceta cumplită de toamnă, în peretele din spate, jos, o fereastră cu un pervaz îngust, ca un prici din lemn negeluit, parc-au trecut luni, nu doar o zi, cafea n-am de unde și nici nu am voie, țigara e bună, savurez pachetul uitat în buzunarul bluzei de trening ca prin minune.

LBRIS

Ioan Radu-Văcărescu

Wokrow
books

Înapoi în spital, urcând scara înaltă, în cameră, în pat, în tavan.

Iar moartea începe să fie cea mai banală ficțiune posibilă.

Mi-a fost rușine să mai cer țigări când ai mei m-au întrebat la telefon ce mai am nevoie, așa că am spus nimic.

Mai aveam în pachet până a doua zi zece țigări, zece îngerași salvatori, insuficient adică, abia dacă mi-ar fi ajuns pentru cealaltă cafea de seară și pentru noaptea ce se anunța albă și cu posibilitatea de a ieși oricând în curte, yala de la ușa holului de la chirurgie fiind stricată.

Ca să nu mai vorbesc despre ritualul din zori, cafeaua lungă de la șase dimineața, dar mi-a fost rușine să mai cer, supus sfaturilor tuturor cum că ar trebui să mă las, mai ales că în fișa medicală scrie negru pe alb că sufăr de tot felul de tulburări.

Așa că am făcut rost de o sacoșă de plastic tip maiou, destul de încăpătoare, mi-am aranjat săculeții pentru acumularea lichidului preaomenesc și cele cinci tuburi de evacuare în pungă de plastic, mi-am acoperit cumsecade brățările georgescu de pe burtă cu bluza de trening și mi-am tras bine mânecile peste încheieturi ca să nu se vadă branula nouă și vânătăile de la cele vechi, mi-am trecut urechile sacoșei peste antebrațul stâng, mi-am înfipt nonșalant mâinile în buzunarele bluzei și am plecat să cumpăr țigări, ca și când aș fi fost un cumpărător obișnuit al cartierului gării din orașul natal.

Înainte însă, am făcut o pauză scurtă, de țigară, pe-o bancă din parcul spitalului, lângă fântâna secată, oricum nu mai trebuia să fumez cu țârâita.

Mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat către poarta spitalului, oarecum temător că mi s-ar putea interzice ieșirea.

Nici nu știam cam pe unde aș putea găsi un magazin care vinde țigări, în cartier, la ora destul de târzie.

Am întrebat-o pe portăreasă, într-o doară, unde aş putea găsi țigări și mi-a răspuns, fără să ridice ochii de pe ecranul telefonului, că pe strada de lângă Ursuline.

Am ieșit repede pe poartă, incognito cum mă aflam, am trecut strada și am urcat pe lângă zidul vechi al cetății spre zidul Ursulinelor, lângă secția veche de neuro, unde am găsit repede un nonstop cu de toate.

Era o seară caldă de noiembrie, cu cerul pe jumătate înnorat, cu o boare abia simțită ce venea dinspre sud, de-a lungul șoselei ce duce în Ștefan cel Mare.

Pe stradă era lume puțină, cei mai mulți ieșiți de la concertul de la Filarmonică, și mi-am dat seama că era joi, puțin după nouă.

În magazin am încercat să-mi ascund cât mai bine situația în care mă găseam, să par un demn și onest cumpărător.

Esse is Percipi.

Vânzătoarea însă stătea de vorbă cu o clientă, așa că mi-a vândut cele două pachete de țigări și mi-a dat rest de la cincizeci de lei fără măcar să mă privească.

Nici pe drumul de întoarcere nu m-a băgat nimeni în seamă, nici portăreasa la reîntoarcerea în spital.

Îmi făcusem probleme degeaba.

Nu mă privise nimeni, nu existam.

Cineva există pentru că este privit, lumea există pentru că e privită de cineva.

Nu existam.

Întors în spital, m-am dezechipat, mi-am cumpărat cafeaua de seară, m-am așezat pe banca foarte cunoscută din parcul spitalului, mi-am aprins o țigară, privind stăruitor fântâna secată din mijloc, ca și când aş fi privit direct în ochi cealaltă moarte.

Moartea cea nouă.